Κυριακή Δ' Ματθαίου: Αναζήτησις και εύρεσις της πίστεως (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Ιουνίου, 2023

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 9-7-1995

Ακούσαμε, αγαπητοί, την ωραία **περικοπή του Ματθαίου** σήμερα, που **ένας εκατόνταρχος ζητά από τον Κύριον την θεραπεία του δεινώς βασανιζομένου δούλου του**. Κι αυτός ο εκατόνταρχος βεβαίως δεν ανήκε εις τον λαόν του Θεού. Ήταν Ρωμαίος πολίτης, αξιωματούχος και ειδωλολάτρης. Η στάση του, όμως, έναντι του Κυρίου ήταν στάση **αξιοθαύμαστη.** Λέγει το ιερό κείμενο ότι: *«Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον»*.

Και είπε ο Κύριος εκείνον τον θαυμάσιον λόγον, που **εξισώνει** πλέον τους εθνικούς, δηλαδή τους ειδωλολάτρας, με τον λαόν του Θεού -όσοι φυσικά θα απεδέχοντο το θεανθρώπινον πρόσωπό Του: *«Ἀμήν λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων».* Ότι δηλαδή «*από τους εθνικούς θα γίνει αποδεκτόν το θεανθρώπινον πρόσωπό Του· ενώ από τους υιούς της βασιλείας, αυτοί που κλήθηκαν πρώτοι να μπουν στην Βασιλεία του Θεού, ο λαός του Θεού, οι Εβραίοι, αυτοί»*, λέει, «*θα εκβληθούν έξω*». Και **το *«ἔξω»* δεν είναι παρά**, όπως σαφώς εδώ το λέγει ο Κύριος, **η κόλασις**.

Τι είναι όμως εκείνο που δίδει τόσα προνόμια; Είναι η πίστις. Σε τι πίστις; Στο θεανθρώπινον πρόσωπον του Ιησού Χριστού. Βλέπει κανείς την στάση του εκατόνταρχου, του στρατιωτικού, έναντι του Κυρίου, **στάση πλήρους πίστεως**. Και από την άλλη βλέπει την στάση των υιών της Βασιλείας, να λέγουν, οι Εβραίοι, να λέγουν δια τον Κύριον ότι είναι ο άρχων των δαιμονίων, ο σφετεριστής θείων ιδιοτήτων και άξιος, συνεπώς, θανάτου σταυρού και κολάσεως.

Όντως η παρουσία του Χριστού στον κόσμον εδημιούργησε κρίσιν. Κρίση στις ανθρώπινες ψυχές. **Και τις χώρισε σε δύο στρατόπεδα. Σε εκείνους που θα πίστευαν και σε εκείνους που δεν θα πίστευαν** . Είναι γνωστό ότι έχομε πάρα πολλά σημεία, στοιχεία που μπορούμε να λέμε ότι ο κόσμος χωρίζεται

στα δυο. Λέμε: «*το ανατολικό και το δυτικό μπλοκ*», παράδειγμα. Λέμε: «*ο ανατολικός και ο δυτικός πολιτισμός*» κ.ο.κ. **Αγαπητοί μου, στην πραγματικότητα μόνον ένα πράγμα χωρίζει την ανθρωπότητα. Μόνον ένα. Όλα τα άλλα είναι χωρισμοί κατ' επίφασιν**. Όπως θα χωρίζαμε ένα θέμα μας στο βιβλίο που γράφομε σε κεφάλαια, ενώ τα κεφάλαια έχουν μεταξύ των ενότητα, έτσι κι εδώ, μπορούμε να λέμε τούτο ή εκείνο· στην πραγματικότητα πρόκειται περί ανθρώπων οι οποίοι συνδέονται, ούτως ή άλλως, μεταξύ των. Διαφοροποιούνται και συνδέονται. **Ένα χωρίζει τους ανθρώπους. Η πίστις και η απιστία. Η πίστις στο θεανθρώπινον πρόσωπον του Χριστού, η απιστία και η άρνησις του θεανθρώπινου προσώπου του Χριστού. Έτσι αυτή η κρίσις είναι η μεγαλύτερη μέσα στην Ιστορία των ανθρώπων**. Γιατί το τέλος της Ιστορίας θα σταθεί ακριβώς πάνω εις αυτήν την κρίσιν. **Όταν θα έλθει το τέλος της Ιστορίας, δεν θα σταθούν οι άνθρωποι σαν δυτικοί και ανατολικοί, σαν πολιτισμένοι και απολίτιστοι, σαν λευκοί και μαύροι, αλλά θα σταθούν σαν πιστεύσαντες και μη πιστεύσαντες.**

Και εκείνοι οι οποίοι πιστεύουν, θέλουν να πιστέψουν, είναι εκείνοι που αναζητούν και βρίσκουν τον Ιησούν Χριστόν κι εκείνοι που αναζητά ο Χριστός και τους βρίσκει. Πρόκειται για μια αμοιβαία αναζήτηση και αμοιβαία εύρεση. Και αξίζει να την προσεγγίσουμε. Δεν μας ενδιαφέρει ότι υπάρχει η μερίδα των ανθρώπων που δεν πιστεύει. Γι΄ αυτό και ο Απόστολος Παύλος πολλές φορές, όταν καταπιάνεται με ένα τέτοιο θέμα, αγνοεί το τι θα γίνουν παρακάτω οι απιστούντες. Λέει: «*Εμείς οι περιλειπόμενοι που θα ζούμε τότε, μαζί με εκείνους οι οποίοι πίστευσαν, ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου*» κ.λπ. Απόστολε Παύλε, οι αμαρτωλοί τι έχουνε γίνει; Δεν μας ενδιαφέρει. **Είναι άξιοι της τύχης των**. Ναι. Διότι απλούστατα, λυπούμεθα, αλλά είναι άξιοι της τύχης των, διότι **απλούστατα είναι το αποτέλεσμα της κακής των προαιρέσεως.**

Γι' αυτό εδώ ας μου επιτραπεί να μείνομε ανάμεσα στον Χριστόν και τους πιστούς. Και πρόκειται, όπως σας είπα, για μια αμοιβαία αναζήτηση, αλλά και μία αμοιβαία εύρεση. **Εκείνοι που δεν αναζητούν, φυσικά δεν ευρίσκουν. Δεν μας ενδιαφέρει. Κι εκείνους που αναζητά ο Χριστός, αλλά δεν ανταποκρίνονται, συνεπώς κι αυτοί δεν τον ευρίσκουν**. **Δεν μας ενδιαφέρει**. Μη νομιστεί αυτό το «*δεν μας ενδιαφέρει*» ότι πρόκειται περί ασπλαχνίας. Γιατί τότε πρώτος άσπλαχνος είναι ο Χριστός που παραπέμπει στην κόλαση τους τέτοιους ανθρώπους. Ή καλύτερα, ορθότερα, **παραπέμπονται από τον ίδιον τον εαυτόν τους.** Ένας μαθητής, όταν μένει στην ίδια τάξη, δεν τον παραπέμπει ο σύλλογος των καθηγητών. Αυτός παραπέμπει τον εαυτόν του στο να μείνει στην ίδια τάξη.

Έτσι λοιπόν ο **Θεός αναζητά και βρίσκει. Ο Θεός αναζητά τον άνθρωπο.**

Είναι ο μεγάλος μαγνήτης που έλκει τα αντίτυπά Του, τις εικόνες Του . Το πρωτότυπον έχει τα αντίτυπα. Και ότι ***«ὁ Θεός πάντας θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»*** δεν υπάρχει καμία αντίρρηση. **Όλους θέλει ο Θεός να τους σώσει**. Ο Θεός προ της πτώσεως είχε κοινωνία με τον άνθρωπο. **Διεκόπη όμως η κοινωνία αυτή ένεκα της αμαρτίας των πρωτοπλάστων** . Και όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος, **ο Θεός έκτοτε δεν εγκατέλειψε του άνθρωπον**. Τον *περιπολούσε*. Προσέξτε το ρήμα. Τον *περιπολούσε*. Και θα πει εις τους κατοίκους των Λύστρων: ***«Οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτόν ἀφῆκεν»***. Ο Θεός. *Αγαθοποιών*. Δεν αφήκε τον εαυτόν Του χωρίς μαρτυρίαν. ***«Οὐκ ἀμάρτυρον»***. Είναι πολύ σημαντικό, πάρα πολύ σημαντικό. Να πει κανείς: «*Μα, δεν ξέρω τον Θεό».* **Ο Θεός δίδει πάντα στην Ιστορία την μαρτυρία της υπάρξεώς Του και της προσωπικότητός Του**. Έτσι: *«Ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετούς διδούς καί καιρούς καρποφόρους (: δίδει την βροχή, δίδει τους ευκράτους καιρούς, για να καρποφορήσει η γη) ἐμπιπλῶν τροφῆς καί εὐφροσύνης τάς καρδίας ἡμῶν». «Και γεμίζει, χορταίνει»*, λέγει, *«και δίδει και αγαλλίαση, ευφροσύνη από τα αγαθά της Γης»*. Και όπως λέγει ένας στίχος των Επιταφίων Εγκωμίων, είναι στο *«**Ἡ ζωή ἐν τάφῳ»***, το ψάλλομε κάθε Μεγάλη Παρασκευή: ***«Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσῃς Ἀδάμ, καὶ ἐν γῇ μὴ εὑρηκώς τοῦτον Δέσποτα, μέχρις Ἅδου κατελήλυθας ζητῶν»***. Τι ομορφιά έχει αυτός ο στίχος! «*Κατέβηκες στην Γη για να σώσεις τον Αδάμ. Δεν τον βρήκες όμως γιατί είχε πεθάνει».* Είχες πει***: «Ἐάν παραβῆτε τήν ἐντολή μου, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε»***. «*Δεν τον βρήκες. Είχε πεθάνει. Δεν ησύχασες. Και κατέβηκες στον Άδη, για να πας να τον βρεις».* Τι ωραίος στίχος! Αν έτσι έχομε αίσθηση του πράγματος.

Έτσι, λοιπόν, αγαπητοί, δείχνει ότι **ο Χριστός φροντίζει, ζητά, ζητά να βρει και να σώσει.** Η παραβολή του απολωλότος προβάτου είναι χαρακτηριστική. «*Έχασε»*, λέει, «*ένα πρόβατο, είχε εκατό, άφησε τα ενενήντα εννέα και πάει να βρει το ένα»*. Είναι **η ανθρωπότητα**. Ακόμα η παραβολή της ακάρπου συκής. ***«Ἦλθε»***, λέει, ***«ζητῶν -ζητῶν!- καρπόν ἐν αὐτῇ καί οὐχ εὗρεν».*** «*Ζητάει καρπό, αλλά δεν τον βρήκε»*. Είναι βέβαια, αρχικά ο λαός του Ισραήλ. Ζητούσε καρπό. Αλλά δεν βρήκε. Ζητούσε όμως. Στην παραβολή της χαμένης δραχμής. ***«Καί ζητεῖ»,*** λέει, ***«ἐπιμελῶς, ἕως ὅτου εὕρῃ»***. «*Και ζητεί»*, λέει, «*επιμελώς, έως ότου εύρει»*. *Μία γυναίκα είχε δέκα δραχμές. Μία την έχασε. Κάπου στο σπίτι μέσα. Άναψε*, λέει, *λυχνάρι κι άρχισε να ψάχνει. Και την βρήκε την δραχμή την χαμένη.* Κοιτάξτε την φρασούλα: ***«Καί ζητεῖ ἐπιμελῶς -ἐπιμελῶς- ἕως ὅτου εὕρῃ»***. Είναι ο χαμένος άνθρωπος· που ψάχνει να τον βρει ο Χριστός. Δια του Ησαΐου λέγει: ***«Ἐμφανής ἐγενήθην, τοῖς ἐμέ ἐπερωτῶσι*** *(:έγινα φανερός σε εκείνους οι οποίοι δεν με ρωτούσαν)* ***εὑρέθην τοῖς ἐμέ μή ζητοῦσιν»***. «*Και βρέθηκα μπροστά σε εκείνους οι οποίοι δεν με ζητούσαν»*. Δηλαδή μία αυτεπάγγελτος πράξις.

Δηλαδή ο Χριστός ζητάει να βρει τον άνθρωπον. ***«Εἶπα· ἰδού εἰμί ἐν τῷ ἔθνει, οἳ οὐκ ἐκάλεσάν μου τό ὄνομα».*** «*Είπα· Να, είμαι σε εκείνον τον λαό»*, στους

εθνικούς συγκεκριμένα, «*στους ειδωλολάτρας συγκεκριμένα πρώτοι εκ των οποίων είμεθα εμείς οι Έλληνες, εκείνοι που δεν με κάλεσαν με τ΄όνομά Μου, εκείνοι να φανερώσω*». Και αντιθέτει ο Κύριος***: «Ἐξεπέτασα τάς χεῖρας μου ὅλην τήν ἡμέραν πρός λαόν ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα»*** -ομιλεί δια τους Εβραίους. «*Άπλωσα τα χέρια μου...».* Όταν ξέρετε, μιλάμε, πολλές φορές, κι έχομε **αγανάκτηση**, απλώνομε τα χέρια μας. Αυτό θα πει ***«ἐξεπέτασα τάς χεῖρας μου».*** Όλη την ημέρα. Κάθε μέρα. Σε έναν λαό που απειθεί και αντιλέγει. Κοιτάξτε αντιπαράθεσις. Γι΄ αυτό ο Κύριος αναζητά την πίστη στο θεανθρώπινό πρόσωπό Του, για να δώσει την Βασιλεία Του. Γι΄ αυτό εθαύμασε, αγαπητοί μου, εθαύμασε πραγματικά τον εκατόνταρχο για την συμπεριφορά του· που σας είπα, ήταν ειδωλολάτρης.

Έτσι, **ερωτά ο Κύριος ως προς το θέμα της πίστεως** . Γιατί οι Εβραίοι δεν πίστεψαν. Και να το μυστήριον, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος, δύο χιλιάδες χρόνια. Δεν επίστεψαν. Ένα μέρος -αν θέλετε να ολοκληρώσω- **ένα μέρος από αυτούς, θα πιστέψουν λίγο πριν από την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού** . **Αν δείτε τους Εβραίους να αρχίσουν να πιστεύουν ομαδικά, θα πείτε: *«Ήλθε το τέλος!»*. Είναι σημάδι των εσχάτων.** Κάποτε ρωτήθηκε ο Κύριος εάν θα έλθει. «*Δεν υπάρχει θέμα εκεί*», είπε ο Κύριος. «*Το πρόβλημα δεν είναι αν θα έλθω ή δεν θα έλθω. Βεβαίως θα έλθω*». Το πρόβλημα είναι κάπου αλλού***: «Πλήν, ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐλθών ἄρα εὑρήσει τήν πίστιν ἐπί τῆς Γῆς;».*** «*Εγώ θα ‘ρθω. Αλλά θα βρω την πίστη επάνω στη Γη;».* Ναι. Ο Κύριος μάς είπε ότι η πίστις... - το θέτει ερωτηματικώς δεν απαντά, αλλά γνωρίζομε από άλλα σημεία ότι **δεν θα βρει την πίστιν, παρά μόνον σε έναν μικρό αριθμό χριστιανών. Όπως δεν θα βρει και την αγάπη. Παρά μόνον σε ένα μικρό αριθμό χριστιανών. Γιατί ο Κύρος μας είπε ότι και η αγάπη θα ψυγεί, θα παγώσει. Και ομιλεί φυσικά για τους Χριστιανούς.**

Ο Κύριος ομιλεί ακόμα **περί μεγάλου πειρασμού εφ' όλης της γης εις τα έσχατα της Ιστορίας.** Το λέγει αυτό εις τον άγγελον της Φιλαδελφείας, δηλαδή εις τον επίσκοπον, εις την Εκκλησίαν της Φιλαδελφείας, μία από τις επτά ιστορικές Εκκλησίες της Μικράς Ασίας. Και λέγει: ***«Κἀγώ σέ τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπί τῆς οἰκουμένης ὅλης».*** «*Θα σε φυλάξω*», λέει. **Ξέρετε οι επτά αυτές παραγγελίες στις επτά ιστορικές εκκλησίες, είναι επτά πτυχές της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.** Και **προφανώς αποτείνεται εις το λείμμα, εις το υπόλοιπον**. **Σε εκείνο το μικρό ποίμνιον που θα σώσει, που θα μείνει σωστό. *«Μή φοβοῦ, τό μικρό ποίμνιον»***, λέει ο Χριστός, «*Μη φοβάσαι, ω μικρό ποίμνιον*». Είναι κλητική. Δεν είναι ονομαστική, είναι κλητική. ***«ὅτι εὐδόκησε ὁ Πατήρ δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν».*** «*Έτσι, λοιπόν*», λέγει, «*επειδή ετήρησες τις εντολές μου, τις εφύλαξες, κι Εγώ θα σε φυλάξω από εκείνον τον πειρασμόν που πρόκειται να έλθει σε όλη την οικουμένη*» - Προσέξτε: «οικουμένη»,

«οικουμένη»! - ***«πειρᾶσαι τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς Γῆς»·*** που αυτός ο πειρασμός θα θέσει υπό δοκιμασίαν αυτούς που κατοικούν επάνω στη γη.

Ποιος είναι αυτός ο πειρασμός; Ακούσατέ τον ποιος είναι και τρομάξατε. Γιατί έχομε μπει στην περιοχή του πειρασμού αυτού. Κι εμείς οι Έλληνες μάλιστα... **Είναι ο πειρασμός ποιος; Η αμφισβήτησις της θεανθρωπίνης φύσεως του Χριστού.** Αυτός είναι ο πειρασμός. Το ακούσατε; Η αμφισβήτησις της θεανθρωπίνης φύσεως του Χριστού. «*Ο Χριστός δεν είναι Θεός*». Αυτό είναι. Δηλαδή ο διαρκώς υπάρχων, υποβόσκων και αναδεικνυόμενος εις τα έσχατα Αρειανισμός· ο οποίος Αρειανισμός ηρνείτο βεβαίως την θείαν φύσιν του Ιησού Χριστού. Η απιστία στον Χριστό, να το πούμε έτσι απλά. **Και το βλέπομε, το βλέπομε, σας είπα, να έρχεται ταχύτατα, αλματωδώς, στην εποχή μας, στην χώρα μας, στον κόσμον όλον.** Η Ευρώπη; **Προ πολλού, η χριστιανική Ευρώπη. Αρειανίζει.** Δεν το λέω εγώ. Ο μακαριστός πατήρ **Ιουστίνος Πόποβιτς**, έγραψε ολόκληρο βιβλίο. Διαβάσατέ το. «Άνθρωπος και Θεάνθρωπος». Η Ευρώπη; Αρειανίζει. Η Αμερική; Η Αμερική είναι Ευρώπη. Οι ίδιοι κάτοικοι είναι. Οι Έλληνες; Ω, οι Έλληνες... Ανοίξτε, παρακαλώ, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, δεν ξέρω, ανοίξτε, να δείτε τι θα ακούτε κάθε φορά. Να δείτε τι θα ακούτε και να σας πιάνει αγανάκτηση... Κυριολεκτικά. Λοιπόν. **Μέσα στον χρόνο στον μεταξύ των δύο παρουσιών του Χριστού, ο Κύριος συνεχώς ζητά να βρει την πίστη. Κι όπου την βρει, την επαινεί**. **Και την θαυμάζει**. Όπως ακριβώς στάθηκε ο Κύριος μπροστά στην πίστη του εκατοντάρχου, που ακούσαμε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή.

Είναι, όμως, αγαπητοί μου, και η πλευρά του ανθρώπου. Όταν ο άνθρωπος τώρα αναζητά τον Χριστόν και Τον βρίσκει. Όταν ο Φίλιππος λέγει εις τον Ναθαναήλ: *«Ευρήκαμε τον Μεσσία!»*. **Προφανώς εδώ υπονοείται ότι Τον ανεζήτουν. Γιατί; Πού Τον ανεζήτουν; Όχι βεβαίως εις τους δρόμους και στα βουνά. Εις τις γραφές**. **Κι εκεί εγνώριζαν πολύ καλά τα χαρακτηριστικά του Μεσσίου**. Για διαβάστε Παλαιά Διαθήκη να δείτε. Διαβάστε τον Ησαΐα· όλους τους προφήτες· τον Ησαΐα, να δείτε **πόσο κυριολεκτικά και μετά πολλών λεπτομερειών αναφέρεται ο προφήτης και οι προφήται εις τα γνωρίσματα, εις τα χαρακτηριστικά του Μεσσίου. Οι Εβραίοι δεν Τον ανεγνώρισαν**. Δεν πρόσεχαν τα χαρακτηριστικά τα εξαγγελόμενα υπό των προφητών. Αλλά ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ, φίλοι ήσαν, **μελετούσαν κατά τρόπον αμερόληπτον**. Όχι μεροληπτικόν, ότι *έρχεται ένας Μεσσίας που θα μας απαλλάξει από τους Ρωμαίους και θα τρώμε με χρυσά κουτάλια*... Αυτά που πιστεύει σήμερα ο Σιωνισμός. Το **ίδιο** κλίμα, το ίδιο κλίμα... *Και θα γίνομε κοσμοκράτορες*, που λέει ο Σιωνισμός. Όχι, όχι, όχι. **Θέλομε τον Μεσσία. Με τα χαρακτηριστικά Του εκείνα που βλέπομε στην Αγία Γραφή. Και όταν μίλησε ο Χριστός εις τον Φίλιππον, ο Φίλιππος Τον αναγνώρισε. Αμέσως.**

Και πάει και λέει στον Ναθαναήλ*: «Βρήκαμε τον Μεσσία».* Ποιον; ***«Ὃν ἔγραψε***

Μωσής καί οἱ προφῆται». Γιατί αυτούς μελετούσαν. Έτσι λοιπόν σημαίνει ότι δηλαδή *«Τον βρήκαμε»* σημαίνει Τον ανεζήτουν. Τότε κανείς μόνον βρίσκει όταν αναζητά. Γι' αυτό σημειώνει και ο Παύλος εις τους Αθηναίους - ειδωλολάτραι ήσαν οι Αθηναίοι πρόγονοί μας. ***«Ζητεῖ τόν Κύριον, εἰ ἄρα γέ ψηλαφήσειεν αὐτόν καί εὕροιεν».*** Να, ψηλάφησε. Θα τον βρεις. Είναι μέσα μας. Ψηλάφησε. *Ψηλάφησε στην κτίσιν και θα τον βρεις*. Είναι μέσα μας. Γιατί; Γιατί ο Θεός, δεν άφησε, όπως είπε εις τα Λύστρα, τον εαυτόν Του αμάρτυρον, χωρίς μαρτυρία. ***«Καί γέ οὐ μακράν ἀπό ἑνός ἑκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα».*** «*Δεν υπάρχει μακριά από τον καθέναν από μας*». ***«Ἐν αὐτῷ γάρ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν»***. Σ' αυτόν υπάρχομε, σ' Αυτόν κινούμεθα. Όχι κατά πανθεϊστικόν τρόπον.

Και θα σημειώσει: ***«Ὡς καί τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι».*** «*Όπως έχουν πει και μερικοί από τους δικούς σας ποιητάς και φιλοσόφους*». **Και ο αρχαίος κόσμος, ο έξω από τα όρια του Ισραήλ, αναζητούσε τον Κύριον.** Και ο Κύριος για να δείξει αυτήν την ανθρωπίνη αναζήτηση και εύρεση, είπε την παραβολή του πολυτίμου μαργαρίτου. ***«Ὅς εὑρών*** (εκείνος ο άνθρωπος, λέει) ***ἕναν πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθών πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε καί ἠγόρασε αὐτόν»***. «*Όσα είχε τα πούλησε για να αγοράσει αυτόν τον μαργαρίτην*». Τι επούλησε; **Καλός είναι ο πολιτισμός αλλά εάν με απομακρύνει από του Χριστόν... γιατί από ένα όριο και πέρα στρέφεται εναντίον του ανθρώπου ο πολιτισμός, περιττόν να σας το εξηγήσω περισσότερο, του ξεπουλώ, για να αγοράσω τον πολύτιμον μαργαρίτη.** Και ό,τι άλλο, ό,τι άλλο... Ομοίως και η παραβολή του κρυμμένου θησαυρού. *Βρήκε*, λέει, *έναν θησαυρό σε ένα χωράφι. Μαζεύει τις οικονομίες του, αγοράζει τον αγρόν, για να έχει τον θησαυρό* **Είναι η Γραφή, είναι η Γραφή· κι εκεί μέσα θα βρεις τον θησαυρόν.** Αυτές οι δυο παραβολές του πολυτίμου μαργαρίτου και του κρυμμένου θησαυρού, δείχνουν ότι **είναι Αυτός ο Χριστός, ο πολύτιμος μαργαρίτης**. Γι΄αυτό ο Κύριος συνιστά έντονα και λέγει: ***«Ζητεῖτε καί εὑρήσετε*** *(:και θα βρείτε)*». ***«Ὁ ζητῶν*** -λέει αλλού- ***εὑρίσκει».*** «*Αυτός ο οποίος ζητάει, βρίσκει*».

Αγαπητοί, **πρόβλημα δεν υφίσταται αν θα αναζητήσομε τον Κύριον διά να Τον βρούμε. Πρόβλημα εκεί δεν υπάρχει. Το πρόβλημα υφίσταται στο αν υπάρχει η αναζήτησις**. Και ερωτούμε: Σήμερα αναζητούμε τον Κύριον; Βέβαια κάποιοι άνθρωποι Τον αναζητούν και δεν θα παύσουν να Τον αναζητούν. Και βέβαια Τον βρίσκουν. Αλλά είναι οι ολίγοι. **Οι πολλοί Τον αναζητούν στα υποκατάστατα. Γι΄αυτό υπάρχει και το πλήθος των αιρέσεων και των ανατολικών θρησκειών**, που βρίσκουν απήχηση στους Χριστιανούς μας. **Ξέρετε ποιο είναι το έσχατον υποκατάστατον αναζητήσεως του Χριστού και της μακαριότητος; Τα ναρκωτικά! Επειδή δεν βρίσκουν του Χριστόν ή δεν θέλουν να Τον βρουν, πηγαίνουν στα υποκατάστατα**. Είναι λυπηρό. Να αναζητούμε τον Χριστό εκεί που δεν υπάρχει. Γι΄ αυτό ο Ψαλμωδός με μελαγχολικό τρόπο γράφει: ***«Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν*** *(: έσκυψε από τον ουρανό)* ***ἐπί***

τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν *(: να δει)* ***εἰ ἔστι συνιῶν ἤ ἐκζητῶν τόν Θεόν*** *(: Ποιος είναι φρόνιμος και ποιος αναζητά τον Κύριον;)».* Και συμπληρώνει μελαγχολικά: ***«Πάντες ἐξέκλιναν*** *(: όλοι στραβολόξυσαν)* ***ἅμα ἠχρειώθησαν*** *(: έγιναν αχρείοι)* ***οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός».*** Κανείς! **Και δεν αναζητούμε του αληθινόν Κύριον Ιησούν Χριστόν, επειδή εξεκλίναμε. Δηλαδή απομακρυνθήκαμε**. Όπως είπαμε, λοξοδρομήσαμε**. Επειδή γινήκαμε αχρείοι. Το ήθος μας έγινε αχρείον. Επειδή δεν ποιούμε χρηστότητα. Δεν ασκούμε την αρετή. Είναι η εποχή μας φοβερή εποχή. Γκρεμίζει τα πάντα. Γι΄ αυτό επιτρέπει ο Κύριος για τιμωρία μας να πλανώμεθα.**

Τι χρειάζεται; Ταπείνωσις και αυτογνωσία. Όπως και ο εκατόνταρχος που είπε: ***«Κύριε, οὐκ εἰμί ἱκανός, ἵνα μου ὑπό τήν στέγην εἰσέλθῃς».*** Και προσθέτει με πίστη: ***«Ἀλλά μόνον εἰπέ λόγῳ καί ἰαθήσεται ὁ παῖς μου».*** **Και όταν υπάρχει ταπείνωσις και η αυτογνωσία, τότε έρχεται και η θεολογία. Και η θεολογία είναι να ζητήσεις και να βρεις τον Θεόν Λόγον.** Αφού πρώτα Εκείνος σε ανεζήτησε. Και Τον βρίσκεις και σε βρίσκει. Και Τον θαυμάζεις και σε θαυμάζει. Όπως τότε ο Κύριος εθαύμασε τον εκατόνταρχον.

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_644.mp3

(Ψηφιοποίηση της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)